

Svar

(21. juli 2003)

1. Rådet deler de ærede medlemmers bekymringer over den måde, det indonesiske ad hoc-tribunal fungerer på (tribunalet blev oprettet for at stille de personer for retten, som var ansvarlige for de alvorlige overtrædelser af menneskerettighederne i Østtimor i 1999), og over håndteringen af undersøgelsen af omstændighederne omkring Sander Thoenes', Brian Peters' og Malcolm Rennies død.
2. Siden ad hoc-tribunalet blev oprettet, har EU nøje fulgt dets procesførelse. EU beklager, at tribunalet med dets kompetence, der er begrænset i tid og rækkevidde, kun er i stand til at retsforfølge et begrænset antal gerningsmænd og hidtil ikke har kunnet afsløre de systematiske og omfattende brud på menneskerettighederne. Endvidere har EU ved flere lejligheder over for de indonesiske myndigheder gjort opmærksom på sine alvorlige bekymringer for, at kvaliteten af retsforfølgelsen og tribunalets procedurer ikke lever op til de internationale standarder. Da de første domme blev afsagt i august 2002, gav EU over for den indonesiske regering udtryk for sine bekymringer over, at procesførelsen ikke førte til, at der blev forelagt dokumentation for volden i Østtimor. EU noterede sig ligeledes, at kun få ofre blev indkaldt for at vidne, og at der ikke blev afgivet vidneudsagn af UNAMET og uafhængige observatører. EU påpegede, at der ikke var taget hensyn til vigtige beviser for at underbygge retssagerne, og gav udtryk for frygt for, at manglen på relevante vidneudsagn og beviser ville skade troværdigheden af rettens kendelser. Endelig udtrykte EU håb om, at rettens procesførelse i de følgende måneder ville overholde de internationale standarder for retssikkerhed. EU vil fortsat nøje følge rettens procesførelse og rejse spørgsmålet igen på passende vis over for den indonesiske regering i forbindelse med den politiske dialog.
3. Mordet på den nederlandske journalist Sander Thoenes er et af de bedst dokumenterede brud på menneskerettighederne, der blev begået kort efter folkeafstemningen i Østtimor. På trods af pres fra EU og andre internationale aktører tøver de kompetente myndigheder stadig med at indbringe sagen for retten. EU vil fortsat indtrængende henstille til de indonesiske myndigheder at gøre alt, hvad de kan, for at afslutte undersøgelserne af sagen vedrørende Sander Thoenes og så hurtigt som muligt stille de ansvarlige for retten og samarbejde med FN om efterforskningen af Malcolm Rennies og Brian Peters død i Balibo i 1975.
4. Rådet har ikke drøftet spørgsmålet om, hvorvidt De Forenede Nationer skal opfordres til at oprette et internationalt tribunal for Østtimor, og heller ikke dets eventuelle deltagelse i et sådant tribunal.

(2003/C 280 E/031)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3874/02

af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Rådet

(10. januar 2003)

Om: Forbedrede militære ressourcer i EU for at opnå et øget spillerum for selvstændighed

Det er indlysende, at Europa bør have bedre militære ressourcer, hvis det ønsker at opnå større spillerum for selvstændighed samt at opbygge en hurtig, rent europæisk udrykningsstyrke.

På det politiske plan er en af EU's store udfordringer reelt at skabe et område, hvor det kan udvikle sin egen fælles sikkerheds- og forsvarspolitik med henblik på at sikre en vis grad af garanti for bevarelse af fred i Europa, og dette mål er vigtigere end ethvert andet, urealistisk mål på verdensplan.

Kan Rådet inden for sine beføjelser på dette område gøre nærmere rede for sin diagnostiske kapacitet med hensyn til regelmæssigt at tage EU's mangler op til overvejelse, for så vidt angår gennemførelse af målsætningen om at skabe en reel og autentisk europæisk sikkerheds- og forsvarspolitik?

Svar

(21. juli 2003)

De drøftelser, der har fundet sted siden Det Europæiske Råd i Helsingfors, har sat Den Europæiske Union i stand til at fastlægge de forskellige midler, der er nødvendige for at gennemføre alle Petersberg-opgaverne, herunder de mest krævende. EU's behov med hensyn til militærkapacitet og styrker til gennemførelse af det overordnede mål har således kunnet indkredses og samles i et kapacitetskatalog, som løbende opdateres på grundlag af de principper, der blev godkendt af Det Europæiske Råd i Nice.

To kapacitetskonferencer under henholdsvis det franske og det belgiske formandskab har gjort det muligt at opnå konkrete nationale tilsagn, svarende til de militære kapacitetsmål, der blev fastsat af Det Europæiske Råd i Helsingfors. Medlemsstaterne har givet frivillige tilsagn om nationale bidrag svarende til de kapaciteter, der er fastsat for at nå det overordnede mål. Disse tilsagn er blevet samlet i et styrkekatalog. En analyse af dette katalog har gjort det muligt at bekræfte, at EU ved udgangen af 2003 i overensstemmelse med det overordnede mål, der blev fastsat i Helsingfors, vil være i stand til at gennemføre samtlige Petersberg-opgaver, men at nogle kapaciteter vil skulle forbedres såvel kvantitativt som kvalitativt, for at de kapaciteter, der står til rådighed for Unionen, kan fungere bedst muligt.

Medlemsstaterne har i den forbindelse på kapacitetsforbedringskonferencen den 19. november 2001 indkredset visse yderligere mangler og har vedtaget en handlingsplan, der kan afhjælpe dem. Denne plan bygger på nationale afgørelser (bottom-up-metode), der skal rationalisere medlemsstaternes respektive forsvarsindsats og styrke synergien i de nationale og multinationale projekter.

(2003/C 280 E/032)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3888/02
af Olivier Dupuis (NI) til Kommissionen

(13. januar 2003)

Om: Ny bølge af undertrykkelse i Tunesien

Den 11. december var dommer Mokhtar Yahyaoui, formand for centret for retsvæsenets uafhængighed (CIJ) og stiftende medlem af den internationale sammenslutning til støtte for politiske fanger (AISPP), på åben gade offer for nogle civilklædte politibetjentes voldelige overfald, mens han var på vej til sine advokaters praksis, og den 14. december blev han vilkårligt anholdt af nogle civilklædte mænd og senere løsladt. Den 13. december belejrede nogle politibetjente i hovedstaden to advokaters kontor, som er specialiseret i forsvar af menneskerettighederne, advokat Nourredine Bhiri (kasserer i det nationale råd for dommerstandens uafhængighed) og advokat Saïda Akremi (generalsekretær for AISPP), og overfaldt dem og deres to børn (på 13 og 15 år). Advokat Akremi blev ført bort af politiet og blev først løsladt efter syv timers indespærring. Dr. Tahar Mestiri (læge og medlem af CNLT, det nationale råd for friheder i Tunesien), som skulle undersøge advokat Akremi, blev overfaldet og forhindret i at aflægge hende besøg. Den samme dag blev talrige andre advokater og menneskerettighedsforkæmpere ofre for overfald fra det politiske politis side. Den 13. december 2002 anholdt betjente fra det politiske politi i Gafsa (i det sydlige Tunesien) fem tidligere samvittighedsfanger, deriblandt: Ali Chortani, der i 1991 blev dømt og idømt 8 måneders fængsel ubetinget, og som er velkendt for sin virksomhed i den tunesiske menneskerettighedsliga i Gafsa og i Nahdha-bevægelsen; Lotfi Dassi; Mohsen Nouissi og to andre tidligere endnu ikke identificerede samvittighedsfanger fra byen Gafsa. I øvrigt blev nummer 885 af ugebladet »Réalités«, som udkom den 12. december 2002, inddraget, fordi det indeholdt en artikel om situationen i de tunesiske fængsler. Den 14. december blev forfatteren til denne artikel, journalisten Hedi Yahmed, afhørt af statsadvokaten. Siden den 12. december 2002 har tre køretøjer fra det politiske politi belejret journalisten Abdallah Zouaris families bopæl i landsbyen Medenine. Den 16. december blev Mohamed Jmour (generalsekretær for Tunesiens advokatstand og forsvarer af menneskerettighederne) brutalt overfaldet af civilklædte politibetjente i Tunis.

Hvilke oplysninger sidder Kommissionen inde med om denne seneste bølge af brutal undertrykkelse af forkæmpere for demokrati i Tunesien? Hvorledes vurderer Kommissionen i øvrigt udviklingen i den økonomiske og sociale situation i Tunesien? Finder Kommissionen, at EU's politik over for Tunesien er politisk holdbar?